

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 326.

Tolvte Session.

78de Møde.

Tredagen den 11te Januar Kl. 1.

(Forsfat.)

Gad (forsfat): Finantsloven er jo den aarlige Indtægts- og Udgiftsbevilling, og fjøndt der er en grundlovmæssig Bestemmelse om, at den først skal behandles i Folkethinget, bliver en Sag dog paa ingen mulig Maade en Deel af Finantsloven derved, at den først behandles i Folkethinget. Da jeg altsaa, som sagt, paa ingen Maade har kunnet anerkjende den logiske Sammenhæng hverken mellem den foreslaaede Paragraph eller Ministerens omtalte Mening og Grundlovens § 52, har jeg i de tre Aar, jeg har siddet i Thinget, stadig stemt mod en saadan Paragraph, men jeg indrømmer fuldstændigt, at der herfra atter er et stort Spring til den Frygt, der gjør sig gjældende i det andet Thing, nemlig at man skulde benytte denne Paragraph til at fordrø, at det Slags Love absolut skulde forelægges først i dette Thing. Jeg troer heller ikke, at denne Tanke har gjort sig gjældende her, men jeg maa dog tilstaae, at det nævnte Spring ikke er en Smule større end det, der allerede er gjort, saa at denne Frygt i og for sig godt kan være begrundet. Paa den anden Side kan jeg ikke indsee, at Folkethinget kan have nogen Grund til at ønske, at Paragraphen skal blive staaende; selv om jeg vilde stille mig paa det Standpunkt, at jeg først og fremmest vilde tage Hensyn til, hvad der interesserer Folkethinget og hvad der kan fremme den Indflydelse, som det

måske kunde ønske at gjøre gjældende — Stillingen forekommer mig imidlertid at være saaledes, at man ikke særlig skal see derpaa, men fremfor Alt paa, hvad der stemmer overens med Grundloven; uanset forøvrigt, om det tilstaler os eller ikke — er det mig dog ikke muligt at indsee, hvad man vil opnaae derved. Er det blot ganske i Almindelighed det, at de Ugifter, som følge af en Lov, vi have vedtaget, formelt skulde bevilges, saa kan man ligesaagodt opnaae dette ved at give en lignende almindelig Paragraph i Finantsloven. Denne Betænkning kan man gaae, og jeg har ogsaa tidligere stemt derfor, ikke fordi jeg ansaae den i og for sig heldig, thi jeg maa oprigtig talt tilstaae, at jeg anseer en saadan Paragraph i Finantsloven for at være uden Betydning, og at jeg ikke kan indsee, hvad man egentlig opnaaer derved, men fordi jeg fandt, at der kunde være Noget, der talte for en saadan formel Bevilling. Det ligger i Sagens Natur, at naar vi her vedtage Love og ikke bestemme, at de først til en senere Tid skulle træde i Kraft, saa følger deraf, at vi ogsaa ville have, at de Ugifter, der nødvendigvis følge af dem, skulle afholdes, og Ministeren har altsaa en fuldkommen saa god Hjemmel for saadanne Ugifter, som han har for en Mængde andre, der absolut maae afholdes uden bestemt Bevilling. Derimod kan jeg meget vel indsee, at det kan være af stor Betydning at faae saadanne Ugifter opførte paa en Tilleggsbevilling, der forelægges den følgende Rigsdag, og som altsaa fremkommer midt i Finantsaaret, thi da vil Ministeren blive nødt til at specificere Ugifterne, til at sætte dem op paa forskjellige Conti, og til tid-